

мысль. А пакъ азъ що мисляхъ? и азъ не знаѣхъ; едно неразбрано чувство благодарително вкупѣ и скърбно бѣше мя съвършено обладало, и азъ ся прѣдадохъ на него, както ся прѣдаваме по нѣкога на снѣ, който осѣщамы че съществувалъ, но нѣмамы силъ да го направимъ да продължи при-вѣкателность-тъ си.

Бѣше почти срѣдъ нощъ когато си стигнахъ-мы у дома. И азъ като слѣзохъ прѣди другытъ за да си идѣ въ отшелническийтъ си домъ прѣзъ най-прѣкыйтъ пѣтъ, когато минувахъ край единъ алеи (кыткъ, дръва наредъ или на купъ наса-дены) чухъ леко едно тѣжкитѣ отъ тропотеніе и че-ловѣческый говоръ, съзрѣхъ още и двѣ сѣнки. А понеже късното врѣме оправдаваше прѣдопознанието ми, скрыхъ ся за да съгледамъ нощнытъ о-нѣзи скытници. И наистинѣ познахъ ги като ми-нѣхъ по подирѣ по край мене: тѣ бѣхъ г-жа Елуенъ подъ мышцѣ хванѣтъ съ г-на Бевлана; но защото чухъ внезапно истропванието на ка-ляскѣтъ стиснахъ ся за рѣцѣ и побързахъ да ся раздѣлятъ, и тя си отиде къмъ къщи, а той къмъ горахъ.

Като си дойдохъ на стѣпнѣтъ си и си напо-мняхъ разгнѣвенъ за това що видѣхъ, мисляхъ да ли трѣбаше да оставѣхъ оногози мръсника да търси въ единъ и тѣзи къщи и съпругъ въ едно врѣме и любовницѣ. Не казвамъ че, като забравямъ възрастѣтъ си и врѣмето въ което живѣхъ,